

Hồi 40

Đau xót cho má hồng phận bạc

Nhạc Quần và Cổ Thánh đồng thời dừng tay lại. Nhạc Quần cố nhiên là vô cùng kinh hãi, song điều lạ là ngay cả Cổ Thánh Cố Thiên Nhất cũng bật lên tiếng kêu sững sốt.

Rõ ràng đó là hiện tượng tẩu hỏa nhập ma. Nhạc Quần tin chắc linh hồn của Mai sư cô và Vô Tâm đã trở về thể xác, nhưng vì bị quấy nhiễu ngay trong giờ phút khẩn yếu nên đã tẩu hỏa nhập ma.

Nhạc Quần cảm hận gầm vang, lao bổ vào Cổ Thánh quát:

- Lão tặc, hôm nay ta với ngươi phải một mất một còn...

Chàng vung trượng quét vào chiếc kèn trong tay đối phương, trong cơn thịnh nộ uy mãnh khôn cùng, Cổ Thánh kinh hãi lùi sau ba bước.

Lúc này Thủy Linh Uyên hoảng hốt lớn tiếng réo gọi, đồng thời phi thân đuổi theo Mai Nghinh Xuân, còn Hồ Tiểu Điệp thì vội vàng đi vào trong sơn động.

Nhạc Quần vì nóng lòng cho sự an nguy của sư phụ và Bạch Phát Hằng Nga, quét mạnh ra ba trượng, đoạn gằn giọng nói:

- Lão tặc, nếu ngươi có gan thì hãy ở đây chờ, ta vào xem rồi sẽ trở ra ngay!

Đoạn quay người phi thân vào động. Cảnh tượng bày ra trước mặt khiến chàng bàng hoàng kinh hãi, Bát Tú Điều Khách Ô Hải thất khiếu lưu huyết, mặt méo xệch ghê rợn, đã chết tự bao giờ. Lang Diện Thần, Bạch Phát Hằng Nga và Tư Mã Trường Hồng ngồi trên mặt đất, người chao đảo liên hồi, mồ hôi vã ra như tắm, hiển nhiên đó là hiện tượng hư thoát bởi gắng sức quá độ. Hồ Tiểu Điệp thì đang luống cuống đứng một bên sụt sùi khóc.

Vốn ra Ô Hải ngồi ở phía trước, hai tay chia ra đặt trên huyết Bách Hội của Mai Nghinh Xuân và Vô Tâm, Tư Mã Trường Hồng và Lang Diện Thần ngồi ở phía sau, mỗi người một tay đặt trên lưng Ô Hải để hỗ trợ chân lực cho lão.

Bởi thuật di hồn này quan hệ đến sự sống còn nên buộc phải có hai tuyệt thế cao thủ hiệp trợ mới được.

Còn Bạch Phát Hằng Nga thì ngồi sau lưng Tư Mã Trường Hồng để trợ giúp thêm chân lực cho ông.

Theo lẽ thì với tu vi của Tư Mã Trường Hồng, dẫu có bị nội thương thì cũng nhẹ hơn nhiều so với Lang Diện Thần và Bạch Phát Hằng Nga. Song vì ông là người chính trực, biết công lực của Lang Diện Thần thấp hơn Ô Hải nên chia bớt một phần nội lực hỗ trợ cho lão. Vì vậy, tiếng vang vọng của chiếc trống dẹt do Cổ Thánh ném ra vừa rồi đã khiến cho những người vận công thấy đều bị tẩu hỏa nhập ma.

Linh hồn của Mai Nghinh Xuân và Vô Tâm tuy đã nhập khiếu, song chắc do chưa kịp ổn định thì đã bị quấy nhiễu, nên lập tức bị nhập ma mà trở nên điên dại. Riêng Ô Hải, do linh hồn chưa nhập thể nên chân khí bị tản mát và chết ngay.

Lão ma đầu này cả đời đã gây biết bao tội ác, chết là đáng kiếp, Lang Diện Thần cũng là cá mè một lứa với lão, chết cũng chẳng gì đáng tiếc. Chỉ thương cho Tư Mã Trường Hồng và Bạch Phát Hằng Nga vì thành toàn cho kẻ khác mà bị sa chân vào bờ vực tử vong.

Hồ Tiểu Điệp nhắc thấy Nhạc Quần đi vào, liền nghẹn ngào nói:

- Nhạc Quần... làm sao bây giờ?

Nhạc Quần thoáng ngẫm nghĩ, đoạn trầm giọng:

- Cô nương hãy mau đuổi theo Thủy Linh Uyên, giúp nàng tìm kiếm Mai sư cô và Vô Tâm, mọi sự ở đây giao cho Nhạc mỗ được rồi!

Hồ Tiểu Điệp đành ứa lệ ra đi, Nhạc Quần lướt ra cửa động, thấy Cổ Thánh và Tiểu Tam Tử đang đứng bên ngoài, thái độ hết sức ngưng ngùng.

Nhạc Quần gằn giọng:

- Lão tặc, giờ thì mục đích của lão đã đạt, chúng ta có thể quyết đấu một phen sống mái được rồi!

Cổ Thánh tái mặt:

- Sao? Trong động quả có người thân của người thật ư?

Nhạc Quần nghiêng răng căm hờn:

- Lão tặc hà tất vờ vĩnh, nếu trong động không có trưởng bối của ta thì ta đâu phải lo lắng thế này chứ?

Cổ Thánh trầm giọng:

- Trong động thật ra là ai? Ở trong ấy để làm gì?

Nhạc Quần nghiêng răng:

- Lão tặc, thật không ngờ lão lại hiểm trá đến thế, nếu lão không biết trong động là ai và làm gì thì tại sao lại đánh trống quấy nhiễu, khiến họ bị tẩu hỏa nhập ma hả?

Cổ Thánh giật nảy mình:

- Ai đã bị tẩu hỏa nhập ma?

Nhạc Quần tức tối:

- Lão tặc đui mù hay sao? Khi nãy không trông thấy hai người từ trong động chạy ra hả?

Cổ Thánh nghiêm mặt:

- Tiểu tử, vừa rồi ngươi đã giở hết toàn lực, bắt buộc lão phu cũng phải dùng toàn lực ứng phó, lúc ấy lão phu chỉ trông thấy bóng dáng sau lưng của hai người vừa chạy vừa la hét, nhưng không ngờ lại có người bị tẩu hỏa nhập ma.

Nhạc Quần đánh giọng:

- Nếu là không phải cố tâm đến đây quấy nhiễu thì tại sao lại ném trống vào cửa động để gây ra tiếng vang chứ?

Cổ Thánh giậm chân:

- Không phải vậy đâu, đây chỉ là sự hiểu lầm thôi. Biết... biết nói sao bây giờ...

Nhạc Quần cười khẩy:

- Lão tặc dẫu có khua môi múa mép đến mấy thì ta cũng chẳng tin đâu!

Cổ Thánh sầm mặt:

- Tiểu tử chó có vô lễ! Chẳng phải lão phu sợ ngươi, mà chỉ vì ngươi là đệ tử đặc ý của Tu Mã Trường Hồng, lão phu không muốn cậu lớn hiệp nhỏ đó thôi!

Nhạc Quần khinh miệt:

- Lão chó khoác lác, chút trò chơi của lão chỉ có thể hù dọa hạng mặt học tầm thường trong chốn giang hồ thôi, đừng tưởng lão ăn được mấy mươi năm cơm gạo mà có tài nghệ hơn người.

Cổ Thánh tức tối:

- Tiểu tử ngươi thật ra định giở trò quái quỷ gì hả?

Nhạc Quần trong cơn thịnh nộ, dồn hết mười hai thành công lực quét ra một chiêu Phích Lịch Thần Trượng, những nghe tiếng sấm rền vang, cát đá tung bay, Cổ Thánh cấp tốc thoái lui một trượng, gằn giọng nói:

- Tiểu tử ngươi tưởng lão phu sợ ngươi thật ư? Hắc hắc! Tuyệt học Quý Cổ Tam Thông của lão phu, trong đương kim võ lâm chưa từng có người tiếp nối, nếu mà chọc giận lão phu thì...

Nhạc Quần nhủ thầm:

- Mặc lão ta có khoác lác hay không, nếu thối kèn lên hẳn sư phụ và Bạch Phát Hằng Nga phải khổ sở...

Nhạc Quần cười nhạt:

- Lão đừng huênh hoang khoác lác, cái món đồ chơi của lão đã bị thủng toang hoác rồi, phải gọi là Phá Cổ Tam Thông mới đúng!

Cổ Thánh trầm giọng:

- Lão phu chỉ muốn biết trong động là ai? Và tiểu tử ngươi đã phụng mệnh ai ở đây...

Nhạc Quần xẵng giọng:

- Đó chính là câu ta muốn hỏi, lão đã phụng mạng của ai đến đây giở trò ám toán hả?

Cổ Thánh chau mày:

- Thế theo lời mời của chủ nhân Thất Trùng Thiên, lão phu chuẩn bị tham gia thịnh hội. Biết chủ nhân Thất Trùng Thiên là Lãnh Phong ắt có trò quái quỷ, nên lão phu phải tranh thủ thời gian khổ luyện Quý Cổ Tam Thông hầu trở tài một phen tại Thất Trùng Thiên...

Nhạc Quần bĩu môi:

- Lão chỉ vì muốn trở tài một phen mà không màng đến sự sống chết của kẻ khác ư?

Cổ Thánh bực tức lớn tiếng:

- Tiểu tử ngươi có biết tôn trọng lễ phải không chứ? Trời đất là của chung mọi người. Đừng nói là ngươi, dẫu là đương kim hoàng đế thì cũng không thể hạn chế quyền tự do của kẻ khác. Nơi đây nào phải là tư sản của ngươi, dựa vào đâu mà ngươi không cho lão phu luyện trống chứ?

Nhạc Quần nghiêng răng:

- Ta tưởng đâu lão ngu ngơ khờ khạo chứ! Đã biết nơi đây không phải là tư sản của riêng ai, bất kỳ người nào cũng có quyền tự do lai vãng, lão dựa vào đâu xâm phạm đến kẻ khác chứ?

Cổ Thánh tức tối hất mạnh đầu, lớn tiếng:

- Tiểu tử ngươi rõ ràng là muốn gây sự với lão phu đây mà, đã có lòng không tốt mà còn trở cò đánh ngược lại lão phu nữa!

Nhạc Quân tức muốn vỡ lồng ngực:

- Ta chẳng hiểu lão nói gì cả! Khi này ta đã nói rõ rồi, ở đây có người bệnh rất sợ bị quấy nhiễu, lão muốn luyện trống thì ở đâu chả được, tại sao lại cứ phải luyện ở đây chứ?

Cổ Thánh giận đến phồng mang trợn mắt:

- Theo lời tiểu tử ngươi, lão phu chả có điều nào phải cả hay sao?

- Rõ ràng là lão có lòng bất lương, không hiểu cái danh Cổ Thánh nhờ đâu mà có chứ?

Cổ Thánh gần giọng:

- Tiểu tử ngươi chớ có nói ngang, để lão phu làm sáng tỏ việc này rồi sẽ tính toán với ngươi. Giờ lão phu phải vạch trần quỷ kế của ngươi...

Nhạc Quân bực tức:

- Quỷ kế của ta ư? Ta có quỷ kế gì chứ?

Cổ Thánh nhếch môi cười:

- Thử hỏi Tư Mã Trường Hồng với Lãnh Phong chủ nhân Thất Trùng Thiên phải chăng là đồng môn?

Nhạc Quân nghiêm nghị:

- Không sai! Chính là đồng môn huynh đệ!

Cổ Thánh gật gù:

- Vậy là đúng rồi! Lãnh Phong là sư bá của ngươi, y biết lão phu đang khổ luyện Quỷ Cổ Tam Thông, và sau khi luyện thành sẽ không ai chống nổi, nên đã bảo ngươi quấy nhiễu lão phu, làm cho lão phu không luyện tập được...

Nhạc Quân sầm mặt:

- Lão tặc nói quàng nói xiên gì thế? Kể này tuy biết chủ nhân của Thất Trùng Thiên là sư bá, nhưng chưa từng gặp bao giờ, lão ngậm máu phun người thế này, há chẳng làm thương tổn đến thân phận mình ư?

Cổ Thánh cười khẩy:

- Tiểu tử đừng có giở trò giả biện, nếu không phải thì tại sao lão phu nói mãi mà ngươi không chịu cho biết trong động là ai?

Nhạc Quần bất giác thềm thở dài nghĩ:

- Đây có lẽ là một sự hiểu lầm, nhưng sự hiểu lầm này đã phải trả giá quá đắt, hai người điên cuồng, một người chết và ba người bị tẩu hỏa nhập ma. Suy cho cùng cũng tại lão tặc này mà ra cả, ta đâu thể bỏ qua được! Thế nhưng, những người trong động đang ở tình trạng nguy kịch, trước hết ta phải đánh nát chiếc trống võ của lão, rồi phá hủy chiếc kèn trong tay, sau đó hăng quyết đấu sinh tử!

Cổ Thánh trầm giọng nói:

- Trong động là ai, ngươi còn chưa chịu nói ra ư?

Nhạc Quần nghiêm giọng:

- Trong động có hai người, một là Lang Diện Thần, hai là Bạch Phát Hằng Nga...

Chưa dứt lời đã lạng người nhanh như chớp đến cạnh Tiểu Tam Tử, dồn sức vào đầu trượng quét về phía chiếc trống to, chỉ nghe "ầm" một tiếng, trống vỡ tan tành.

Cổ Thánh cả giận, như điên cuồng lao tới, cây dùi như mưa bấc bổ xuống, uy thế hết sức kinh khiếp.

Nhạc Quần lách người tránh khỏi, vung trượng như vũ bão tấn công Tiểu Tam Tử.

Cổ Thánh cả kinh, ngỡ chàng định sát hại ái đồ, quên khuấy kể dương đông kích tây của Nhạc Quần, vừa định lao tới cứu viện thì Nhạc Quần đã vung trượng quét ngược về, trong tiếng rít gió ghê rợn, một hơi tung ra bảy trượng.

Phích Lịch Thần Trượng là một tuyệt học đương kim, một khi giở hết toàn lực thi thố, như thể sấm dậy vang trời, uy lực như bài sơn đảo hải, vô cùng kinh khiếp.

Cổ Thánh về chiều thức đã không cao minh, nội lực lại kém hơn Nhạc Quần một bậc, hơn nữa lại bị chàng giành mất tiên cơ, lão liền đâm ra luống cuống, chỉ nghe "cốp" một tiếng, chiếc kèn loa trong tay trái đã vượt văng ra xa ngoài một trượng.

Cố Thánh kinh hãi, vội lùi nhanh ra xa hơn trượng rưỡi, mặt co giật dữ dội bởi tức giận lẫn kinh hoàng.

Nhạc Quần nghiêng răng:

- Dầu cho phen này là sự hiểu lầm, nhưng hậu quả của nó quá ư tai hại, cũng đủ thấy lão chỉ biết mình chứ không màng đến kẻ khác.

Cố Thánh trầm giọng:

- Tiểu tử, lão phu phen này kể như đã bị lật thuyền trong mương rạch, rồi đây không bao lâu nữa, lão phu sẽ cho người ném mùi vị của Quý Cố Tam Thông!

Nhạc Quần cười khẩy:

- Quý Cố Tam Thông cũng không thắng nổi kẻ này đâu. Ta mà là lão thì đã tự tuyệt quách cho xong!

Cố Thánh mặt mày tím ngắt, cùng Tiểu Tam Tử phi thân bỏ đi.

Nhạc Quần hậm hực:

- Nếu mà sư phụ không phải đang trong cơn nguy kịch, hôm nay lão đừng hòng đi khỏi đây...

- Lầm rồi!

Bỗng có người lên tiếng ở sau lưng Nhạc Quần, chàng vội quay phắt lại, lập tức mừng rỡ reo lên:

- Sư phụ... không việc gì chứ?

Tư Mã Trường Hồng mỉm cười:

- Không việc gì! Có điều người đã trách lầm Cố Thánh Cố Thiên Nhất rồi!

Nhạc Quần hậm hực:

- Đồ nhi mà biết sư phụ không bị tẩu hỏa, quyết chẳng buông tha cho lão tặc kia đâu!

- Quần nhi không nên như vậy! Vừa qua quả đúng là sự hiểu lầm, song chính nhờ vậy mà sư phụ thoát chết...

Nhạc Quần ngẩn người:

- Sư phụ nói vậy nghĩa là sao?

Tư Mã Trường Hồng nghiêm nghị:

- Khi này, lúc linh hồn của sư cô nguoi và Vô Tâm vừa hồi khiếu, sư phụ bỗng cảm thấy áp lực gia tăng dữ dội, liền kinh hãi tưởng đầu Lang Diện Thần nội lực bị đứt đoạn, vội mở mắt ra nhìn thì thấy y đã rút tả chưởng về và toan vỗ xuống đỉnh đầu sư phụ. Nếu lúc ấy mà sư phụ rút tay ra, cố nhiên Ô Hải phải chết, mà cả sư cô nguoi và Vô Tâm cũng sẽ táng mạng ngay. Vì vậy, sư phụ đành phải cắn răng hứng chịu một chưởng của y.

Nhạc Quần hoảng hốt:

- Sư phụ đã bị trúng chưởng của Lang Diện Thần ư?

Tư Mã Trường Hồng thở dài cảm khái:

- Không! Có lẽ đó là ý trời, định số đã an bài, ngay khi tay y sắp chạm vào huyết Não Hộ của sư phụ, bỗng bên ngoài vọng vào một tiếng vang to của chiếc trống do Cổ Thánh ném ra, sư phụ chỉ nghe nhẹ chấn động tâm thần, nội lực không bị tổn mất, nhưng Lang Diện Thần tuy đã rút tay về song tâm thần vẫn còn lạc lõng, lập tức bị tẩu hỏa nhập ma...

Nhạc Quần nóng ruột hỏi:

- Sư cô và Vô Tâm thì sao? Đã điên loạn phải không?

Tư Mã Trường Hồng lắc đầu:

- Không! Đó không phải là điên loạn mà là hiện tượng ất có sau khi linh hồn hồi khiếu, họ chạy điên cuồng một hồi rồi sẽ từ từ bình ổn và khôi phục lại bản tính!

- Còn Hồ tiền bối thì sao?

Bà ấy cũng không hề gì, chỉ Lang Diện Thần là đang hấp hối, sư phụ đành chịu bó tay!

Nhạc Quần gằn giọng:

- Lão tặc này cả đời chuyên gây tội ác, chết là đáng kiếp, đó là sự báo ứng!

Tư Mã Trường Hồng bỗng ra vẻ trầm ngâm:

- Hồ Tiểu Diệp và Thủy Linh Uyên đuổi theo Mai sư cô và Vô Tâm, chẳng biết có đuổi kịp hay không? Tốt hơn Quần nhi nên đi xem thử!

Nhạc Quần bỗng bần khoản hỏi:

- Sư phụ, theo lời của Cổ Thánh, thịnh hội lần này ở Thất Trùng Thiên, rất có thể đại sư bá nuôi mưu đồ lớn, hẳn đó không phải là điều bịa đặt chứ?

Tư Mã Trường Hồng vẻ đăm chiêu:

- Bạch vân thương cầu! Thế sự thay đổi không ngừng. Đã mấy mươi năm sư phụ không được gặp đại sư bá con, nào biết ông ấy hiện đang muốn gì? Nhưng dẫu sao thì nỗi hoài nghi của Cổ Thánh cũng chẳng phải vô cơ, có điều lão ta tính hơi cầu thả, việc gì chưa hiểu cận kề đã phỏng mang trọn má lên, chứ thực ra thì con người của lão ta không xấu đâu!

- Đồ nhi đi đuổi theo họ, chẳng hay phải chờ sư phụ tại đâu?

- Đồ nhi cứ việc đuổi theo đi, sư phụ ắt có cách tìm gặp mọi người!

Nhạc Quần bán tín bán nghi, lập tức phi thân đuổi theo về hướng đi của Hồ Tiểu Điệp.

Chàng vừa lướt đi vừa nghĩ, Cổ Thánh đã là người tốt thì mình cũng chẳng nên để tâm làm gì về vụ hiểu lầm vừa qua nữa, nhưng lần sau gặp lại vẫn phải đề phòng Quỷ Cổ Tam Thông của lão ta.

Chàng nghĩ đến Thủy Linh Uyên bụng mang dạ chửa, chẳng hiểu sao cứ nghe lòng day dứt, cảm thấy trước đây đã đối xử với nàng quá tệ, từ nay phải hết sức đền bù.

Nhất là trong thời gian gần đây chàng đã nhận thấy Thủy Linh Uyên có rất nhiều ưu điểm, chẳng kém gì Thủy Linh Phụng, thế là tình yêu đã bắt giác nảy nở.

Giờ nghĩ đến Thủy Linh Uyên, chàng nghe lòng vô vàn thương nhớ, nhưng nghĩ đến Thủy Linh Phụng thì càng thêm căm hờn.

Cũng chẳng rõ đã đuổi được bao xa, có lẽ đã trải qua hai giờ, vượt qua mấy ngọn núi, song vẫn chẳng thấy bóng dáng người nào cả.

Tuy vậy, chàng vẫn gia tăng tốc độ lao đi, tình yêu đã tiếp thêm sức mạnh cho chàng, chàng phải hết sức bảo vệ ái thể Thủy Linh Uyên.

Nhạc Quần cơ hồ đâm ra hoài nghi cả chính mình. Chàng nhận thấy mình đã đổi thay quá nhiều. Nếu là trước kia, dẫu ấn tượng về Thủy Linh Uyên có trở nên tốt thì cũng không thể yêu nàng tha thiết và cuồng nhiệt đến vậy.

Xa xa, thấp thoáng có một bóng người đang ngồi trên tảng đá bên suối, thần thờ nhìn xuống nước chảy.

Nhạc Quần nhìn kỹ, bất giác mừng rỡ, thì ra chính là Thủy Linh Uyên mà chàng đang khao khát tìm gặp.

- Nàng đang nghĩ gì thế nhỉ? Đang nghĩ về thái độ lạnh nhạt khinh khi của mình trước đây ư?

Nhạc Quần nhận định quả đúng là Thủy Linh Uyên qua cái bụng to ềnh kia, bèn hết sức nhẹ nhàng lướt tới, đứng sau lưng nàng, Thủy Linh Uyên không hề hay biết.

Chỉ nghe nàng buông tiếng thở dài thậm thọt, lẩm bẩm:

- Nhạc Quần... Nhạc Quần ơi...

Giọng nàng nghẹn ngào, ném một hòn đá nhỏ xuống suối, khiến dòng nước gợn sóng lăn tăn trong chốc lát rồi tan biến ngay, lẩm bẩm nói tiếp:

- Dĩ vãng của chúng ta cũng giống như những gợn sóng kia, chỉ khoảnh khắc đã tan biến, kiếp này sẽ...

Nhạc Quần xót xa thầm nhủ:

- Nàng vẫn còn oán hận ta ư? Cũng chẳng trách, ta đã làm tổn thương đến lòng tự ái của nàng quá nhiều!

Nhạc Quần dịu giọng:

- Uyên muội, hãy lượng thứ cho ngu huynh...

Đồng thời ôm lấy nàng bỗng lên, bốn mắt chạm nhau, cả hai cùng sững sốt kêu lên:

- Nhạc Quần...

Nhạc Quần hôn vào má nàng:

- Phải! Ngu huynh đây! Uyên muội... ngu huynh nguyện sẽ hiến dâng hết tình yêu trọn đời để đền bù...

Nàng cố sức giãy giụa:

- Nhạc Quần... hãy buông ra mau!

- Uyên muội, chúng ta đã là phu thê với nhau, nàng còn mắc cỡ làm gì chứ?

- Buông ra mau... không phải...

Đột nhiên, có tiếng lạnh lùng cất lên sau lưng Nhạc Quần:

- Hãy chống mắt lên mà nhìn cho rõ, xem nàng có phải là vợ ngươi hay không?

Nhạc Quần vội lách xéo ra hai bước, quay phắt lại, bất giác kinh ngạc kêu lên:

- Ô! Ra là ngươi?

Thì ra người đó chính là Lục Bình, sư huynh chàng. Lục Bình cười khẩy nói:

- Ngươi còn chưa ôm thỏa thích ư?

Nhạc Quần trầm giọng:

- Nàng là vợ ta, ta có ôm thỏa thích hay chưa thì can gì đến ngươi?

Lục Bình lạnh lùng:

- Nếu ngươi chưa đui mù thì hãy nhìn kỹ lại xem nàng có phải là Thủy Linh Uyên hay không?

Nhạc Quần giật nảy mình, vội cúi xuống nhìn, giờ mới nhận ra người đó là Thủy Linh Phụng, lật đật bỏ nàng xuống, lắp bắp nói:

- Vậy là thế nào?

Lục Bình bĩu môi:

- Vậy là Thủy Linh Phụng cũng đã hoài thai rồi!

Lục Bình đánh giọng:

- Nhưng giữa hai người vẫn có những điểm khác nhau rất rõ rệt, vóc dáng Thủy Linh Uyên cao và gầy hơn, Thủy Linh Phụng mắt to và mũi thấp hơn, vậy mà ngươi lại không nhận ra, rõ ràng là sàm sỡ...

Nhạc Quần tức giận:

- Lấy dạ tiểu nhân để đo lòng quân tử! Ngươi tưởng Nhạc mỗ là hạng người ấy ư?

Lục Bình nhếch môi khinh bỉ:

- Đến nước này mà ngươi còn không chịu thừa nhận, đủ thấy ngươi cũng chỉ là một tên đạo đức giả. Theo ta biết, trước kia ngươi rất khinh thường Thủy Linh Uyên, vậy mà giờ đây lại bông ả nàng và thốt ra những lời lẽ tình tứ thế kia, ngươi giải thích ra làm sao đây?

Nhạc Quần lặng người, thật khó thể nào trả lời được.

Lục Bình cười u ám:

- Ngươi nhìn nhận rồi chứ? Đến hôm nay ta mới biết ngươi là một tên ngụy quân tử, đáng tiếc Thủy Linh Uyên đã mù quáng bị ngươi lừa dối...

Thủy Linh Phụng bỗng cất giọng náo nùng:

- Lục Bình, hẳn y chỉ làm lẫn đó thôi, cãi vã nhau làm gì? Ta đi thôi!

Lục Bình cười khẩy:

- Đi ư? Đâu dễ dàng như vậy được!

Nhạc Quần gằn giọng:

- Lục Bình, chớ hống hách, ngươi hãy còn kém xa lắm!

Lục Bình bật cười ha hả:

- Nhạc Quần, ngươi tưởng Phích Lịch Thần Trương của ngươi thiên hạ vô địch hay sao? Rõ là nực cười quá đi!

Nhạc Quần nhếch môi cười:

- Muốn thử chằng? Nếu vậy thì hãy mau động thủ, Nhạc mỗ còn bận việc gấp nữa!

Lục Bình rút đoản kích ra, lạnh lùng:

- lát nữa đây ngươi sẽ biết trong giới võ lâm hãy còn có những võ học cao hơn Phích Lịch Thần Trương nữa!

Nhạc Quần cũng rút Quỷ Đầu trượng xuống:

- Vậy thì quả là hân hạnh, Nhạc mỗ có thể mở rộng thêm tầm mắt!

Lục Bình quay sang Thủy Linh Phụng nghiêm giọng:

- Phụng muội, xin hãy lui ra ngoài một trượng!

Thủy Linh Phụng thoáng chau mày:

- Lục Bình, bỏ qua đi thôi!

Lục Bình đánh mặt:

- Ta không thể nào chịu đựng được nỗi nhục vợ bị trêu cợt!

Nhạc Quần cười khẩy lớn tiếng:

- Hạng người như ngươi mà cũng biết nhục ư? Rõ là nực cười quá sức! Sư phụ đã sắp đến nơi, ta xem ngươi tự xử như thế nào đây?

Lục Bình thản nhiên đánh giọng:

- Ngươi định mang lão ra đe dọa ta ư? Hắc hắc, Tư Mã Trường Hồng đã không còn là sư phụ ta nữa, Lục Bình này chả ngán lão đâu!

Nhạc Quần giận dữ quát vang, Phích Lịch Thần Trương lập tức tung ra.

Chẳng ngờ Lục Bình không chút nao núng, ung dung vung đoản kích lên nghênh đón, "keng, keng, keng" ba tiếng, đôi bên ngang sức nhau.

Nhạc Quần giật mình kinh hãi, thâm nhủ:

- Công lực của mình gần đây tinh tiến không ít, thật không ngờ y còn tiến bộ nhanh hơn mình, nhất định là y đã có minh sư khác.

Quỷ Đầu trượng phát ra những âm thanh sấm động, ngọn đoản kích cũng rít gió kinh hồn, hai người nội lực tương đương, chiêu thức cũng có sự ảo diệu riêng biệt.

Thoáng chốc đã qua mười mấy chiêu, không người nào chiếm được thượng phong, đôi bên đều thâm lấy làm kinh hãi.

Hai người đều giữ hết toàn lực, mỗi chiêu đều nhắm vào các nơi yếu hại của đối phương, gió lạnh thấu xương phủ trùm trong vòng ba trượng, cát bụi tung bay mù mù.

Vừa qua ba mươi chiêu, Nhạc Quần chợt biến thế, bóng trượng chập chùng, sấm trượng càng thêm rền rĩ.

Lục Bình cũng chẳng phải tầm thường, buông tiếng quát vang, cũng lập tức biến thế, đôi bên đều lấy sức chọi sức, dùng nhanh chống nhanh, chỉ cần kém hơn một chút là sẽ bại ngay.

Thủy Linh Phụng bỗng lớn tiếng:

- Hãy ngưng tay đi, không thì hẳn thọ thương cả hai thôi!

Song hai người không ai có thể dừng tay được, trận đấu kéo dài đến xế chiều, đôi bên đều thở hổn hển, áo quần ướt đẫm mồ hôi, bước chân loạng choạng, hồi lâu mới tung ra được một chiêu song rất uể oải.

"Choảng!" Trượng kích chạm nhau, mỗi bên lùi sau năm bước, cùng chống vũ khí xuống đất, cong lưng thở hồng hộc.

Lục Bình khó nhọc nói:

- Nhạc Quần... ngươi còn tưởng... Phích Lịch Thần Trượng thiên hạ vô địch nữa chẳng?

- Không tin thì... hãy tiếp thêm... một trượng nữa...

Nhạc Quần gom hết tàn lực nhắm đỉnh đầu đối phương giáng xuống. Lục Bình cũng chẳng chịu kém, vung kích lên nghênh đón.

"Choang!" Hai người cùng ngã ngối xuống đất, rồi lại liền gắng gượng đứng dậy ngay.

Phen này thì đến lượt Lục Bình vung kích nhắm đỉnh đầu Nhạc Quần bổ xuống.

Lại "choang" một tiếng, hai người nhào lặn ra ba bốn thước, đoạn lại bò dậy, chống vũ khí xuống đất đứng lên.

Hai người cùng gờm mắt nhìn nhau, chầm chầm tiến tới gần, Nhạc Quần lại vung trượng, chỉ nghe Thủy Linh Phụng hét lên thảng thốt, hai người cùng văng ngược ra sau hơn một trượng, rơi xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Điều khác nhau duy nhất là Lục Bình hồ khẩu tuôn máu, ngọn đoản kích đã vượt khỏi tay, còn Nhạc Quần thì vẫn nắm chặt Quỷ Đầu trượng.

Lúc này trời đã sẩm tối, Thủy Linh Phụng lưỡng cống chạy đến bên Nhạc Quần, ngồi xuống đặt hai tay lên huyệt Linh Đài của chàng.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, chừng nửa giờ sau, Lục Bình cựa quậy, rồi thì gắng gượng ngồi dậy.

Khi trông thấy Thủy Linh Phụng đang truyền chân lực cho Nhạc Quần, mặt Lục Bình lập tức bùng dậy sát cơ, song sau đó nở một nụ cười cay xót, gắng gượng đứng lên, loạng choạng bước đi dọc theo bờ suối.

Lục Bình ngồi xồm xuống, vốc nước suối rửa mặt, đoạn ngoảnh lại nhìn, lẩm bẩm:

- Ta bỏ đi như thế này thì dễ dàng cho chúng quá...

Đoạn quay lại đi đến sau lưng Thủy Linh Phụng. Ngay khi ấy Thủy Linh Phụng vừa giúp Nhạc Quần vận khí xong, nhác thấy Lục Bình mặt đầy sát cơ, nàng chẳng chút kinh hãi chỉ lạnh lùng nói:

- Hãy giết ta đi! Đến giờ phút này ta cũng chẳng muốn giấu giếm nữa. Cho người biết, ta chưa bao giờ yêu thương người...

Lục Bình mặt đầy vẻ tà ác:

- Ta biết! Nhưng ta không hề bận tâm đến điều ấy, ta chỉ cần tiết trinh của nàng thôi...

Thủy Linh Phụng thản nhiên:

- Ta cũng biết vậy, ta nào bận tâm...

Lục Bình cười khẩy:

- Nếu Nhạc Quần mà nghe được lời của ta, chắc chắn lại càng đau khổ hơn, bởi hắn đã từng hết dạ thương yêu nàng...

Thủy Linh Phụng nhếch môi cười thản nhiên:

- Nhất định Nhạc Quần đã nghe thấy rồi! Cho người biết Thủy Linh Phụng này có chứng bệnh phong...

Lục Bình kinh hoàng:

- Sao? Người bị bệnh hủi ư?

Thủy Linh Phụng nghiêm giọng:

- Không sai! Vì không nở làm hại Nhạc Quần nên ta đành nén đau thương khủng khiếp từ chối tình yêu của ư, chấp nhận ngã vào vòng tay của người!

Lục Bình mắt rục hung quang:

- Người muốn hãm hại ta?

- Ta vốn không có ý hãm hại người, nhưng người lại tự nạp mình, bởi người quá ư tham lam và tàn ác. Ta hy sinh bản thân mà trừ đi một mầm hại cho võ lâm thì chết cũng yên lòng nhắm mắt...

Lục Bình nghiêng răng cắn hờn:

- Ta không tin người bị bệnh phong hủi! Đừng hòng lừa gạt ta!

Thủy Linh Phụng thở dài:

- Rất dễ phân biệt, chỉ cần xem nơi hồ khẩu có thịt hay không...

Đoạn xòe tay trái ra nói tiếp:

- Coi đi, đây chính là hiện tượng ắt có của người mắc bệnh hủi, nơi hồ khẩu chẳng những không có thịt mà còn bị lõm sâu xuống!

Lục Bình bàng hoàng lùi sau một bước, gằn giọng:

- Người cũng chán sống rồi phải không?

Thủy Linh Phụng ngạo nghễ gật đầu:

- Phải! Được chết bên cạnh Nhạc Quần, đó là niềm mơ ước của ta. Người hãy động thủ đi...

- o O o -